

Зиме воденичарътъ прекарваше на топло въ воденицата си и не се съжсаше за Петка. Петко пъкъ преперѣше въ своята бедна колиба и не смѣеше да го безпокои. По едно време той остана съвсемъ безъ пари. Заложилъ си дървената количка, съ която работѣше въ градината, заложилъ и други работи, каквито имаше — да вземе нѣкоя пара за хлѣбъ.

Но, щомъ се пукна пролѣтътъ, Петко почна да работи въ градината, за да си откупи количката.

Кокичетата цѣфнаха, и той се радваше, че ще ги продаде на пазаря на добра цена.

— Добъръ день, Петко! — викна еднажъ воденичарътъ и влѣзе въ градината съ голѣма, празна кошница.

— Много искахъ да дойда да те видя презъ зимата, но бѣше студено.

Петко се зарадва на гостуването на воденичаря и му разказа, какъ тежко е прекаралъ зимата, какъ си е заложилъ количката, какъ ще продаде сега кокичетата, за да си я откупи.

— Азъ ще ти подаря моята количка, — рече воденичарътъ. Тя е малко счупена, но ти ще я поправишъ, нали?

— Разбира се, извика Петко, имамъ дъски, ще я поправа!

— Тѣй ли? — зарадва се Пено. Моятъ хамбаръ се е развалилъ. Дай ми една дъска да го поправа.

И Пено му даде една дъска. Воденичарътъ я взе и каза: — Напълни ми сега и кошницата съ кокичета!

— Но съ какво ще си откупя заложенитѣ нѣща и количката, ако ти напълня тая голѣма кошница съ кокичета? — отвърна Петко.

— Тѣй ли ценишъ ти приятелството ни! — каза сърдито воденичарътъ. Азъ не се поскъпихъ да ти дамъ количката, а ти за нѣкакви си кокичета...

И Петко обра всичкитѣ кокичета, за да напълни кошницата и да увѣри воденичаря, че цени приятелството му.